



ΜΗΝ ΚΛΑΙΣ

Μὰ κι ἂν δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι, τί κλαῖς;
Εἶν' οἱ ἄμμουδιές, τὰ βότσαλα, τὰ φύκια,
Βουνόπλαγα μαβιά, βουνοκορφές,
Μὲ κούμαρα, μὲ σκῖνα καὶ μὲ ρεῖκια.

Μὰ κι ἂν δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι, τί κλαῖς;
Τὰ ψέματα γιὰ ἰδέες, τὰ παραμύθια,
Τὰ σύννεφα καὶ τὰ ὄνειρα, τὶς σκιές,
Καὶ μ' ὅ,τι ἀποσκεπάζεται ἡ ἀλήθεια.

Μὰ κι ἂν δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι, τί κλαῖς;
Εἶν' οἱ νεκροὶ πιστοὶ στὸν ἔρωτά τους,
Μὲ τὶς βαθειές, μὲ τὶς παλιές λαβωματιές,
Κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα, μέσα στὴν καρδιά τους.

Μὰ κι ἂν δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι, τί κλαῖς;
Δὲ φτάνει ὁ νοῦς, ἡ οὐράνια πλατωσιά του,
Ἡ θεία εἰρωνία, ἡ συχώρεση, κι ἂν θές,
Καὶ ἡ μόνωση στὴ γνώση τοῦ θανάτου;

Η. ΔΕΛΦΟΣ

